

Úterý po 2. neděli adventní

Iz 40,1–11

Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná: Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa.“ Hlas praví: „Volej!“ Řekl jsem: „Co mám volat?“ Každé tělo je tráva a všechna jeho sláva jako polní květ. Uschne tráva a opadal květ, když jej ovanul Hospodinův dech. Ano, trávou je lid. Uschla tráva a opadal květ, **slovo našeho Boha však trvá navěky**. Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni (svůj hlas) a neboj se; řekni judským městům: „**Hle, váš Bůh!**“ Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, břeží ovce šetrně vede.

Mt 18,12–14

Ježíš řekl svým učedníkům: Co myslíte? Když má někdo sto ovcí a jedna z nich se zatoulá, nenechá těch devětadesát na horách a nepůjde hledat tu zatoulanou? A když se mu podaří ji nalézt, amen, pravím vám: má z ní větší radost než z těch devětadesáti, které se nezatoulaly. Stejně tak nechce váš nebeský Otec, aby zahynul jediný z těchto nepatrných.

Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, břeží ovce šetrně vede.

Úplně sám!

Na jedné chodbě rehabilitačního ústavu pro tělesně postižené děti sedělo na zemi dítě s nepohyblivými nohama uvězněnými v nepohodlných kovových podpěrách a hekalu a kňouralo. „Tiziano, zvedni mě!“ fňukalo podrážděně směrem k mladé dobrovolnici, která na ně s úsměvem čekala s rozpřaženou náručí na konci chodby. „Pomoz mi!“ plakalo dítě. Ale dívka se usmívala a nepohnula se z místa.

Dítě se naštvalo a se slzami v očích ze všech sil a s obrovskou námahou rukama pokrčilo nohy, takže se nakonec dokázalo postavit a vrávoravou chůzí se drobnými krůčky vydalo přes chodbu. Po nekonečné době došlo až k dívce, která na ně pořád čekala s úsměvem a otevřenou náručí. Dítě se vrhlo do náruče a zvolalo: „Úplně sám! Vidélas? Šel jsem úplně sám!“ Dívka ho k sobě s pláčem přitiskla a chvíli tak zůstali. Všichni, kdo šli kolem, s úžasem hleděli na ten okamžik čistého štěstí dívky a dítěte, jak plakaly v objetí.

Bruno Ferrero – Rosa pro duši, Portál 2014

Bůh na tebe čeká s otevřenou náručí, ale chce, aby ses snažil „úplně sám“.